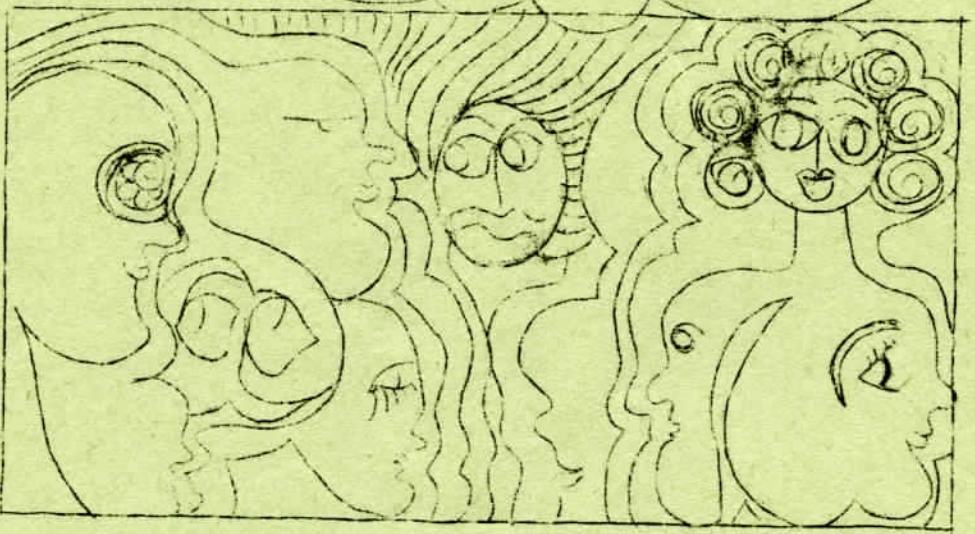
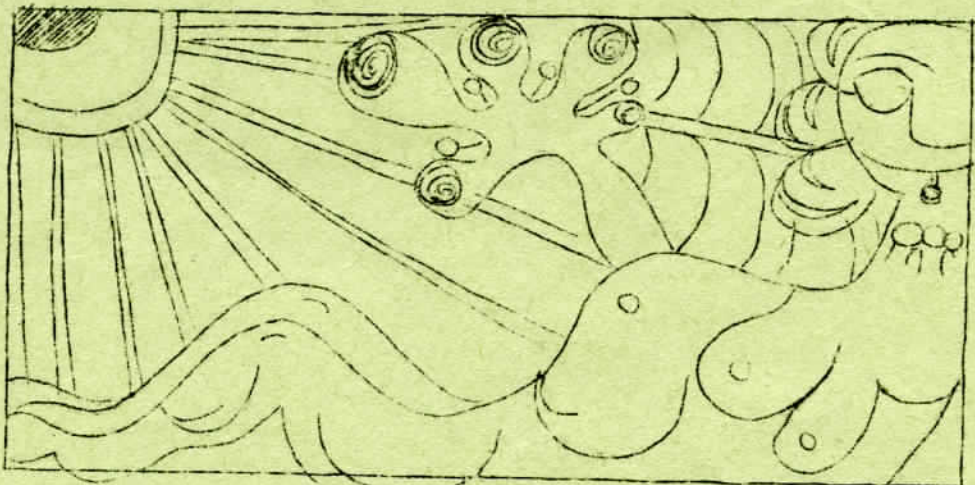

סוף סוף שומעים משהו כחברה הילדים. באמת הגיע הזמן!
 אז מה באמת קורה אצלנו? יש לנו מועדון שלנו ורק שלנו, המקלט שמרל גן
 רימון. את הקירות צבענו, שיפצנו קצה פה דם, קנינו רציו, חתמנו על כל מני
 עתונים (שעדיין לא פחינו את העלמם...), הצבנו שולחנה וכסאות, ועכשיו
 אנחנו מפעילים אותו (אה המועדון הזה, שלנו), פעמים בשבוע לערכים
 חברתיים.

אם-ביח נס יש לנו, והיא דואגת להפגיל את התורנים. התורנים זה אנחנו,
 שבזוגות, כל שבוע זוג אחר, פותחים את המועדון ואחר כך כמובן מנקים. מדי
 פעם כשנחה הרזה עלינו גם עושים ארוחה אוכע ביום שבת.
 ועכשיו גם יש לנו ועדה העלון, שהיא זו האחראית על העלון הזה שאתם
 מדפדים בו.

וזה עוד לא הכל! יש לנו גם ועדה תרבות שמארגנת לנו מסיבות מוצלחות
 מאד. על כל זה מנוצח מרכז חברה הילדים מבין הילדים שבוער (כעקר בעניני
 כסף...) במרכז כונן הלא הוא גדי.
 אז זה מה שקורה אצלנו.

אבל יש עוד! מספר חוגים שגם כן מועילים. יש חוג הקודי עם בהדרכת
 צביקה וחוג חכשיטים עם רג'י.
 ומעל הבל פעולות שמועברות ע"י מעין (לרור) ודודו (להירדן). וכמובן
 יש לנו מטפלת מסורה, שעוזרת לא מעט בכל מני בעיות שצרות מדי פעם.
 זה הכל בינתיים,
 בינתיים זה הכל,
 אבל מקווים שכדו"ח הבא כבר יהיו פעילויות נוספות.
 שלכם חברה הילדים.

* זה העלון הכללי השבועי מכתב. כמה מכתב?
 לפני פסח, לפני בורים ואולי לפני חגיגה - של תשלום
 אנחנו לא מבטיחים שהוציא את העלון כל פרק
 שבין מסוים וגם לא מבטיחים שהחומר יהיה יותר
 מצוי אחר.

הכוונה היא לא שהוציא כמה שיתר עלונים, אלא
 שתתלכט אחר מחברת היעדים שירצה מקום
 להתבטא בו בצורה חופשית.

העלון הזה יוצא בשביל חברת היעדים והוא לא
 יוצא במטרה "לתת לחדרים לקרוא" (אנחנו לא
 מספקים ביצור חיים!) לכן יש ענינה שהתוכן
 יהיה לפי אמונה ולפי הסטנדרט שלנו.

נומר - אין צורך לחשוב יותר מדבי לפני שכותבים,
 לפני שצוות קיצוניות ו"שאלות" יוצגו כמו כל
 שאר הכתובות והמאמרים.

זהו מה שיש לנו נומר לכם ואנחנו מקווים שמה
 שיש לכם נומר לנו, יוצא אצלנו בכתב.
 זהו.

המחברת

תוצאות נגדו - פארנאן ווטרמן - שהציקים,
 פאריק, נאור - שטייטל,
 אירון - שטייטל, אכל אתה שאלו

החיבור היצוק - וסיוס וסיוס - זרע אותם בתיקים, שאכן
 לקחו את הקשתנו לעינים -
 ומילאו את ציפי איוןנו למה!

הרבה

נוער - ניה היא אימך?!

בעקבות הסערה שקמה בנושא הנדון
עכשיו באסיפה, החלטנו לשאול מספר
חברה מה דעתם בנדון.

א: לדעתי כן צריך לקבל חברים לא
יהודים לחברות. אני לא רואה שום
שונה בהם מאשר אצלנו. מפני שיש

להם דת אחרת זאת לא סיבה לא לקבל אותם. ילד לא יהודי שיגדל בין יהודים
לא יהיה יוצא דופן, אבל ההורים צריכים לדעת לקראת מה הם הולכים, ולקחת
אח הסיכון.

מי שרוצה להתקבל לחברות צריך לחשוב על אפשרות שהוא יצטרך לשנות קצת
אח אורח החיים שלו כהתאם לסביבה. אני לא רואה שום סיבה שזה יפריע שיהיו
פה חברים לא יהודים.

ב: לדעתי אסור לעשות חוקים בנידון. צריך לדון בכל מקרה לחוד. אבל חשבתי
לעצמי - אם נקבל לא יהודי לחברות אז כבר אין לנו שום זכות להגביל
אותו ויום אחד עלול חבר כזה לקום ולדרוש שיבנו פה כנסיה אן שיתנו
לו אח יום ראשון כיום חופש, ומה נוכל להגיד מול דרישה כזו?

ג: לדעתי זה נכון לקבל אותם לחברות מפני שהם בני אדם כמונו ודת זה לא
גורם שמפלה. אני לא חושבת שאדם שירצה להשות פה חבר יהיה קיצוני עד
כדי כך באורח חייו ובהתנהגותו. הוא בודאי יהיה מודע לכך שיצטרך
לותר על כמה דברים ולהתפשר עם הסביבה. אחרי הכל הוא בא למשק בגלל
החברה והמבנה שלה ולא בגלל הדת.

ד: אני נגד קבלת לא יהודים לחברות. אם אנחנו צועקים נגד התכוללות בחוץ
איך אנחנו מרשים לעצמנו לפתוח פתח כזה אצלנו? מלבד זאת זה פוחח
אפשרות לבני משק להחקש אתם, דבר שלדעתי שלילי, לא מפני שהם אנשים
"רעים", אלא מפני שאנחנו יהודים ורוצים לשמור על היחוד הזה.

ה: לדעתי כן צריך לקבל לא יהודים לחברות. אבל לא לפי חוק אלא באופן
ספציפי. אני מאמין שאותם אלו שינקשו להתקבל לחברות, יבקשו זאת בגלל
החברה פה ולא בגלל הדת. ואם הם באמת ירצו להשתלב פה הם לא ינסו
להפוך את המשק ולשנות אותו אלא להתאים את עצמם אלינו.

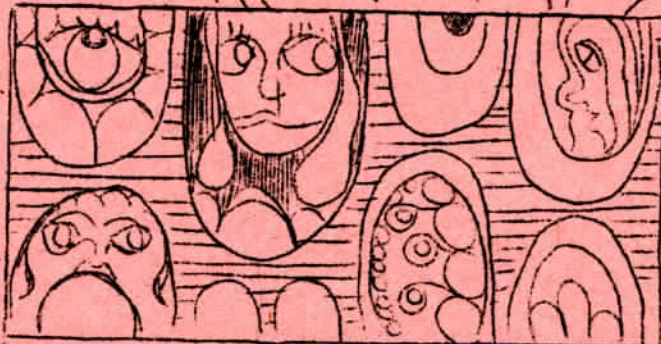
ו: לדעתי קבלת לא יהודים לחברות זה אסון. מפני שאנחנו לא צריכים לעודד
התכוללות. ממילא המשק לא מקפיד כל כך על קיום חוקי הדת ולא נוטה
לכיוון הדת, אז קבלת חברים לא יהודים רק יחמיר את המצב. נדמה לי
שאותם חברים גם כן לא ירגישו פה טוב, ואם הדת שלהם עד כדי כך לא חשובה
להם למה שלא יפחדו את כל הבעיות ע"י גיור?

ז: לדעתי כן צריך לקבל לא יהודים לחברות. אני לא חושבת שאחוז גדול
יבוא. אני חושבת שיש להם זיקה לישראל ולקייבוץ והם מוכנים לוותר על
הרבה דברים כדי לבוא לכאן. אני לא חושבת שהילדים שלהם ירגישו בהבדל
מינם לבין היהודים, להפך, ובמידה וכן ירגישו יתגירו או יעזבו.

החראינו: ורד, דניאלה, גילה, גרשון, ליאור, דינה ר', ודינה ל'. לא דוקא
בסדר הזה.

לסיכום, נראה לי שהנטיה הכללית של החברה היא למצא שביל בין כן
מוחלט והלא המוחלט.

כמו כן קשה מאוד לחברה להתחייב לכעיה באופן עקרוני, ונראה לי שכל
זמן הויכוח (שהתנהל בצורה די סוערת) עמדו בפני עיניהם נוצרים בחור בני
אדם, שאין בהם שום דופי בחור שכאלה, ונראה להם שכך יהיה עוול לא לקבל
אותם מפני שאינם יהודים, וזו רק חתיה אפליה.

האם ציאת ההתנדבות?

על הבגרות נכתב כבר רבות, ואולי נמאס כבר לכולנו לשמוע שוב ושוב על הנושא הנדוש והפגום הזה. אך הפעם אני רוצה להביא בפניכם את לבסי האישיים על הנושא הנ"ל.

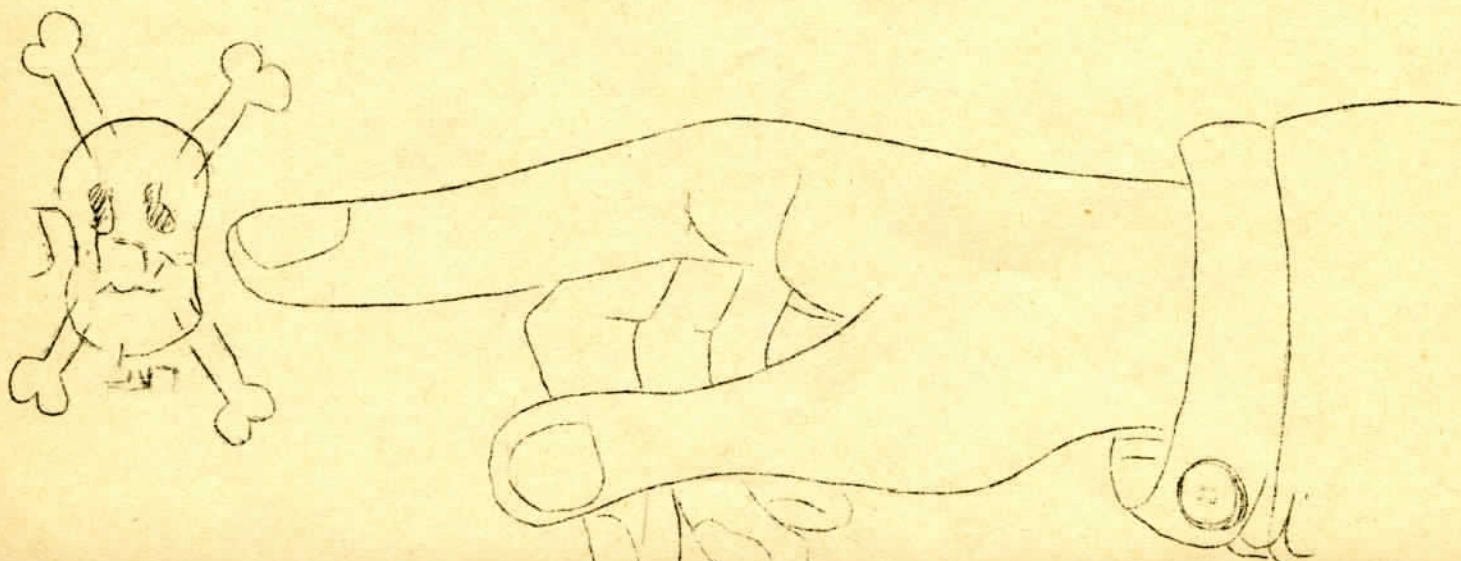
אכן הגעתי השנה לכחה י"ב, באחי עם כוונות לשנה לבחינות בסוף השנה, מה עוד שלא הייתה כחה, חוץ ממקצועית, שמסלולה לא היה בכיוון הבגרות. התחלתי את הלימודים כמו כולנו והתברר לי שכמה שטיפרו לי וכמה שדברו אחי על הבגרות, אני לא הפסתי את העניין כמו שתפסתי כאשר השתתפתי ועודני משתתפת בשעורים שהרוב הגדול מוביל אותנו באופן פעיל ביותר לבגרות. כעבור חודש נשברתי מכל הנושא הזה, הבנתי שזה דבר קלוקל ביסודו לשבח בכחה וללמוד "ערימות" של חומר שצריך להספיק להכניס לזכור, מבלי שיתאפשרו לימודים אינדוידואליים, לימודים שבהם נוכל ללמוד כיצד לגשת לחומר חדש, לעמוד על אותו חומר ולא לרוץ כל הזמן.

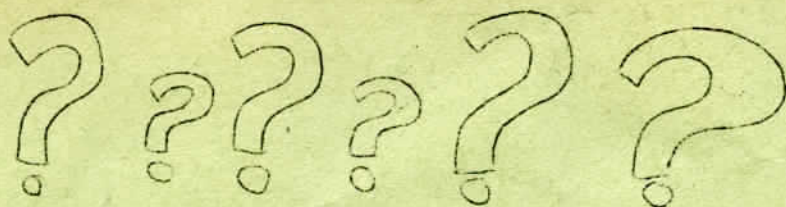
אמרתי לעצמי "אוריח, את מוכנה לעבור קשה ולהתאמץ אם המטרה שלשמה את עושה זאת, היא בעלת הצדקה ונעלמה, אך את לא חלכי נגד כל האידיאולוגיה שלך ותחאמצי למען מטרה כל כך בלתי מוצדקת וכל כך קלוקלת".

אנשים, מה זאת הבגרות? הזאת? הרי זה ההיפך הגמור של החנוך ודרך הלמידה שאנו החלמידים אתם הורינו ואתם מחנכינו רצינו להגיע אליו בשנות לימודינו. אחי לא מעניינים הספורים של כל מני ספוסים שאם אני לא אגש לבגרות אז אני לא אוכל להסדר בעתיד מכיוון שבשביל ללמוד במוסדות ההשכלה הגבוהים דורשים בגרות - אז אני אומרת לכל אותם ספוסים שסיפורים כאלה לא חופסים לגבי - אני מאמינה שאם עקרונותי נוגדים את הבגרות - אזי אמצע כבר דרכים ללמוד מאוחר יותר, גם כלי הבגרות.

יכולתי להגיד לעצמי, מה את בכלל מתעסקת פהאום באם זה צודק או לא צודק לעשות בגרות, יכולתי לא לגשת לבגרות, לשבח בכחה למרות פה ושם, העקר שחגמרי 12 שנות לימוד ותשיגי את החעודה שעברת אותם בהצלחה, אך פה הטעות שלנו. כולנו מקטרגים ומקטרים על הבגרות הרקובה הזאת אך עושים אותה, ואם לא עושים אז מסעשפים באי איכפתוניקות ולא זאת הדרך. אנחנו מספיק מבוגרים להלחם למען שנוי מהותי, לפי הדרך שבה אנו מאמינים וזהו הדבר העקרי שאליו רצינו להגיע.

המצב כרגע הוא, לבחות לפי הכחה שלי (הומנית) שיש בכחה שני גושים האחד שהולך לבגרות והשני שפניו לא מיועדות לבגרות, ומה קורה? אלו שלא הולכים לבגרות מקטרגים ועוקצים על כל לימוד חומר שהוא רק לבגרות, דבר הגורם למחך ולעצבים לשאר הכחה שהרי גם הם היו רוצים למעשה לא לגשת לבגרות אך בעיניהם זה חשוב כן לגשת בייחוד שכבר לימודים בשביל זה, והמצב הקיים הוא לא טוב ובריא לאף אחד מאתנו, אלו שלא נגשים לבגרות לומדים ביתר זלזול ואני לא חושבת שיש הצדקה לכן שנתאמץ יחו על המדה. בשבועיים האחרונים סיימו שני ילדים את הקריירה שלהם בכחה הספר וזה לא טוב, וכואב. לכן עלינו נציגי החלמידים ההנהלה ונציגי ההורים לשבח ולרוץ מחדש בכעיה. עלינו לדאוג לכך שחיה לכחוף כחה אחת חוץ ממקצועית שלא מכוונת לבגרות. נראה לי שהמצב כביח ספרנו כיום הוא כזה שמה שיותר ילדים יעשו בגרות, אז הרמה תיכח שלנו חעלה ונהיה מוכרים בחוגים רחבים יותר בארץ.

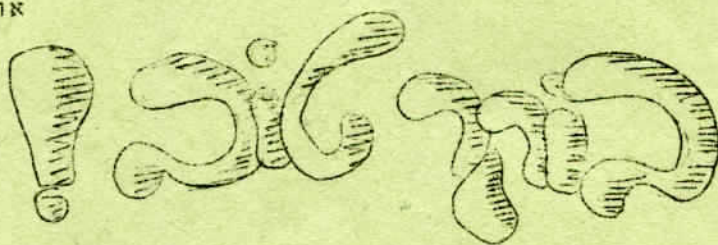

המשך - האם זאת הדרך?

אני מודעת לכך שכזמנו דרשו הקבוצים שביח הספר ילמד לבגרות. אך בסופו של דבר אנחנו הקובעים מה אנחנו רוצים ללמוד, וכעקר שכל כך הרבה מורים גם כן נגד זה ולאט לאט ירד אחוז המסטימים ללמד בי"ב.
החלבסתי הרבה אם זה יהיה הצד הנכון לכחוב מאמר זה בזמן שחברי לכתה לומדים במלוא המרץ לבגרות, ואני רק עלולה לדפוח ידיהם, אך אם לא עכשיו אז מתי? הגיע הזמן לעצור את הגלגל, ושם נחשוב אם זאת הדרך הנכונה והנכונה להמשיך בה אם לא; לא לתת לאוחו גלגל להמשיך ולהסתובב.
לסכום הייתי רוצה לדבר שאני יודעת שאם לא ישחנה משהו עוד השנה, אגמור י"ב כתות עם הרגשה ממורמרת ולא עם הרגשה טובה שבה אוכל לומר אלו היו שנות חיי היפות ביותר.

אורית - י"ב.

טוק-טוק-טוק "בקר טוב!" לפי השאגה מזהים את מקס. "מה כבר 6.15? נו

בקר טוב".

רגל ימין מגששת את האויר בחוץ - אוי לי כמה קר. כמה שלא מחחשק לי לקום לביה"ס, אבל איך הרבה זמן לחשוב על זה - עכשיו גם השעון מצלצל כבר 6.30. "מהר איפה המכנסיים?" "אה הנה", ציק צ'אק להסתרק. "איפה המחברת הארוכה הזאת?" זהו, וכבר מחוץ לחדר. כוס קפה, דוחקים פנימה גם פרוסת טוסט ורצים לאוטובוס. לעזאזל - היום חורנו לעמוד. אז למה הספסל האחורי מאוכלס ע"י בני דרוך? לא לשאול שאלות מיותרות, הם הכי גדולים וממילא אין מי שיקים אותם - אז מותר להם.

וכבר אנחנו נוסעים, עם זה הג'ינג'י מאילת השחר שנוהג צריך להתפלל שנגיע כשלוש לביה"ס, והנה הגענו. עוד לא מספיקים לפהק וכבר הצלצול לשעור הראשון. כול חצי ישנים מסחכלים במורה ולא מבינים למה לא נוחגים לשון בשקט. סוף סוף הפסקה. "למד יש סטל?" יש פה איזה כוס מיותרת?" החה הזה כל כך גרוע שהולכים לגינה של כלכלת בית המוסטימים כמה עלי נענע, או עכשיו כבר אפשר לשחוח אוחו! כל אחד שולף את הסנדוויץ הפרטי ועולה על איזה שולחן. בשביל מה? איזו שאלה טפשית! ברור בשביל לעשות טוסט על חנור הגאז.
עוד שעור או שניים ועוד הפסקה. "תן כוס", "תן פלח". וכבר מגיע סוף היום. מחישבים בכבודה באוטובוס, "לא בכסא הזה, זה שמור למורים!" "מה יש לארוחה צהריים?" "אריק על חתרגש, אנחנו פשוט רעביה". "לא אני לא רוצה את זה, אני רוצה במקום". "צריך עוד", מה עם המנה השלישית". הכפיה עוד לא יצאה מן הפה וכבר אנחנו בחדר המטפלת.

על לוח המודעות פתק - "היום אני לא עובדת - שרה". אלא מה!? כוס קפה, שורה של קללות, צעקות, בקשות או סתם פטרטיים. וסוף סוף - מה שחיכינו לו מאז הבקר - החרופ המיוחל של הצהריים!
וככה בערך, בגיוונים שונים, עובר על כולנו יום בחיים.

בית דין לזרבות...

בזמן האחרון מעלים בקרב חוגים שונים אם בשיחות בין החברה או בשיחות מנינות למועצה האחד בכהי ספר אזורים וכו' אח הנושא הבעייתי "מוערכות בני משקים בנעשה במשק ובחנועה" ובעוד ששחים שמן הסתם היו צרכים לעסוק ולעורר את בני המשקים להתענינות ולעיסוק בהם. אני במאמר זה הייתי רוצה להשתמש ולהתייחס רק לקבוצנו, ולדברים שאוהי באופן אישי מעסיקים ומטרידים פעמים רבות מאד.

לפני שבועות מספר הבאתי רעיון לחברת הילדים ולועדה נעורים אשר מציע השתתפות באסיפת החברים מסוף כחה י' החחלה י'א, דבר שנהוג במספר קבוצים ויש עוד הרבה קבוצים שהולכים לקראת זה.

בישיבה אזורית על נושא תנועות הנוער וחטיבת בני האחד דנו בצדק בבעיה שבני משקים מגלים אדישות וחוסר ענין בנעשה במשק, והגיעו למסקנה שזה חלוי הרבה בנוער ובמדריכיו.

קל לזרוק אשמה על מישהו אחר ולהפחד מכל נטל אך כזאת לא נפחדר שום בעיה, וכמעט כלום. המשק נוח ומוריש כה מעט לבני המשק מערכיו והשקפותיו, ובני המשק שגומרים בית ספר ועומדים לפני יציאה לשנת שרות וכו'. הבסיס לערכים חנועתיים וקבוציים הוא כה קטן שההחמודות בין הדעות היא קלה ולא יקשה למשוך אותם החוצה.

דבר זה של הקניית ערכים אינו מחחיל בחברת ילדים כוגרת אלא עוד בבית הספר היסודי שנכנס למסגרת תנועתית בכיתה יסוד.

עם כניסת הילדים לכחה החמישית הם נכנסים לפעילות תנועתית וההשתתפות פחות או יותר מלאה. המדריכים נחקלים בבעיות רצניות, ורואים אח עצמם שהם בעצם עומדים על אי המנוח מגורמי החנוך השונים.

המתנכים שרויים כחרדמה, וחוף מפה ושם איזו דקירה קטנה המקפיצה אותם לזמן קצר הם שבים לחרדמחם מבלי שבעצם נפחדר דבר, והדרך היחידה היא או להפסיק להדריך, או להמשיך באוחו נחוק מאותם גורמים. אך ישנם גם כאלה שמאמינים בזה בכל לבם ומעוניינים להמשיך ואז נוצרת בעיה די רציניים

ליאוד